

Arrest

nr. 41 588 van 15 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. STAELENS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische vrouw afkomstig uit Tellafar (Centraal-Irak). Toen u nog een kind was, zou uw familie naar Zakho (Noord-Irak) zijn verhuisd waar u bent opgegroeid. U zou niet naar school zijn gegaan en analfabete zijn. In 1993 zou uw neef, (S.M.M.) (OV 6.331.588) onterecht zijn beschuldigd van de moord op een meisje op wie hij verliefd was. Hij zou zijn veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Naar aanleiding van deze moord zou er een stammenconflict zijn ontstaan tussen uw familie en de Benestani-clan. Uw ouders en oudere broer besloten te verhuizen naar Mosul. U en uw jongere broer, (S.H.A.) (OV 6.331.585 en CG 08/15822), bleven samen bij uw oom en tante in Zakho wonen. In september 2006 zou uw neef (S.M.M.) zijn ontsnapt uit de gevangenis. Omdat jullie vreesden dat de clan Benestani naar aanleiding van deze ontsnapping jullie zou viseren, besloten jullie ongeveer anderhalve maand later te verhuizen naar Rabeea (Centraal-Irak). In 2007 zou u gehuwd zijn met uw neef (S.M.M.). Op 13 september 2008 zou de lokale politie naar jullie huis zijn

gekomen om te informeren naar uw echtgenoot. Hij zou die dag niet thuis zijn geweest. De volgende dag zouden uzelf, uw echtgenoot en uw broer (S.H.A.) besloten hebben om het land te ontvluchten. Jullie zouden samen naar Istanbul (Turkije) zijn gereisd, waar jullie op 19 september 2008 aankwamen. Op 5 oktober 2008 zouden jullie vanuit Istanbul naar België zijn gereisd, waar jullie op 13 oktober 2008 aankwamen. Dezelfde dag vroegen jullie asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U baseerde uw asielaanspraak volledig op dat van uw echtgenoot. Aangezien er in hoofde van uw echtgenoot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt.

Verder is het opvallend dat u verklaarde vanaf einde 2006 tot en met september 2008 in Rabeea te hebben gewoond, maar dat u deze stad hoegenaamd niet kent. U kon immers niet antwoorden op de kennisvragen die u werden gesteld over Rabeea. Zo kon u Rabeea niet situeren ten opzichte van Mosul of Sinjar, wist u niet of er een rivier of een luchthaven in de buurt was en kon u niet zeggen of Rabeea al dan niet vlakbij de Syrische grens was gelegen. Verder kon u geen concreet antwoord geven op de vraag of er de laatste twee jaren al dan niet aanslagen werden gepleegd in Rabeea (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en p. 8, p. 9). Wanneer men ongeveer twee jaar heeft gewoond in deze stad mag men er redelijkerwijze van uitgaan dat men op deze algemene kennisvragen kan antwoorden zelfs wanneer men verklaart analfabeet is.

Voorts is het opmerkelijk dat u uitdrukkelijk verklaarde geen andere problemen gekend te hebben in Rabeea dan het feit dat de lokale politie op 13 september 2008 naar jullie huis is gekomen, op zoek naar uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en p. 10), terwijl uw broer had verklaard in Rabeea in mei en in augustus 2008 in totaal drie dreigbrieven te hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS (S.H.A.), p. 8). Het is erg onwaarschijnlijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest.

Tot slot, uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Echter, deze vaststelling volstaat niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Op basis van uw verklaringen kan het CGVS niet met zekerheid afleiden dat u ooit in Rabeea (Centraal-Irak) heeft gewoond. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en die van uw broer (S.A.H.) dat jullie, met uitzondering van de laatste twee jaar, zonder problemen in Zakho hebben geleefd, dat jullie daar over een sociaal netwerk beschikken waarop jullie zouden kunnen terugvallen en dat er aldus geen redenen zijn waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar deze regio.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dient volledigheidshalve te worden aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw broer een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

U legde geen documenten neer die zouden toelaten uw identiteitsgegevens te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsverplichting.

Zij betoogt dat verweerder haar asielaanvraag niet heeft behandeld. Voor verweerder volstond het blijkbaar te verwijzen naar de negatieve beslissing die werd genomen in hoofde van haar echtgenoot. Louter op basis van de gelijkenissen die zich uiteraard voordoen in beide verhalen heeft verweerder dus geoordeeld in deze niet te moeten motiveren. Verzoekster meent dat dit niet kan en verwijst ter zake naar een arrest van de Raad van State van 7 augustus 2007. Zij meent dat deze ondeugdelijke manier van motiveren – of beter gezegd niet motiveren – in strijd is met de materiële motiveringsplicht. Louter om deze reden zou de besluitvorming dienen te worden overgedaan. Derhalve vraagt verzoekster de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten bijkomende onderzoeksmaatregelen te treffen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.

Zij meent dat in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld wordt dat het asielrelaas van haar echtgenoot niet geloofwaardig zou zijn. Verzoekster wenst zich in deze volledig aan te sluiten bij de argumentatie van haar echtgenoot tegen de negatieve beslissing die in diens hoofde werd genomen door verweerder. Verzoekster voegt deze beslissing bij het verzoekschrift en herneemt integraal de argumenten die door haar echtgenoot werden uitgewerkt in zijn verzoekschrift tot beroep tegen deze beslissing.

2.2. Verzoekster voert in beide door haar aangevoerde middelen de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsmede van de materiële motiveringsverplichting. Omwille van hun onderlinge verwevenheid worden deze middelen samen behandeld.

Artikel 48 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Hoe voornoemd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden wordt door verzoekster niet uitgewerkt en kan geenszins worden ingezien.

Verzoeksters bewering als zou de Commissaris-generaal zich er toe hebben vergenoegd te verwijzen naar de negatieve beslissing die werd genomen inzake de asielaanvraag van haar echtgenoot mist feitelijke grondslag nu uit de hoger geciteerde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze tevens is gesteund op de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en deze van haar broer, alsmede op het feit dat zij niet kon antwoorden op algemene kennisvragen omtrent de plaats waar zij beweerde gedurende de laatste twee jaar voor haar vertrek heeft gewoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-

Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoekster brengt tot op heden geen begin van bewijs bij ter staving van haar identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid, te meer daar zij geen aannemelijke verklaring geeft waarom zij dergelijk bewijs niet bijbrengt. Zij gaf immers uitdrukkelijk aan over identiteitsdocumenten te beschikken in Irak en verklaarde dat deze bij haar schoonvader zijn. Uit haar verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat zij ernstige en aanhoudende pogingen heeft ondernomen teneinde de nodige documenten ter ondersteuning van haar identiteit te bekomen. Zij zou immers slechts twee maal hebben getelefoneerd naar haar schoonbroer wanneer zij nog in het centrum zat, waarbij haar schoonbroer echter de kwestieuze documenten niet kon vinden en zij gaf aan nadien hiertoe zelfs geen pogingen meer te hebben ondernomen (administratief dossier, stuk 6, p.4, 7-8). Evenmin toont zij aan na te zijn geconfronteerd met de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen documenten neerlegde die toelaten haar identiteit vast te stellen hiertoe enige poging te hebben ondernomen, terwijl dit nochtans wel redelijkerwijze van haar kan worden verwacht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voorts voor wat betreft haar asielaanvraag volledig baseert op de problemen van haar man en dat zij geen eigen asielmotieven heeft. Zo gaf zij in de vragenlijst wanneer zij de kans kreeg haar feitenrelaas uiteen te zetten slechts aan: *"Mijn problemen hebben met de problemen van mijn man te maken. Omdat wij een koppel zijn, zijn onze problemen aan elkaar verbonden. Ik wil er niets meer aan toevoegen. Ik wil gewoon benadrukken dat onze verklaringen een waar gebeurd verhaal is en geen fantasie"* (administratief dossier, stuk 17, p.2). Ook gedurende het gehoor bij het CGVS haalde verzoekster geen eigen asielmotieven aan doch verklaarde zij integendeel dat zij is gevlucht omwille van de problemen van haar man en dat zij, indien deze geen problemen had gehad, niet zou zijn vertrokken uit Irak (administratief dossier, stuk 6, p.7). Verzoekster stelt in het verzoekschrift nogmaals dat zij haar echtgenoot is gevolgd in diens vlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging ingeval hij zou moeten terugkeren naar Irak (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.2, 8). Ter terechtzitting beaamt zij uitdrukkelijk dat zij zich voor wat betreft haar asielrelaas integraal baseert op de asielmotieven die door haar echtgenoot werden ingeroepen en dat zij geen eigen asielmotieven inroept.

Aangezien verzoekster haar asielrelaas integraal baseert op de problemen van haar echtgenoot en tevens in haar verzoekschrift volledig de argumentatie herneemt die door haar echtgenoot werd gevoerd in het kader van diens beroep bij de RvV, gekend onder het rolnummer 49 581, kan in deze dienstig worden verwezen naar het arrest dat werd geveld ten aanzien van haar echtgenoot. Bij arrest nr. 41 587 van 15 april 2010 van de RvV werd geoordeeld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeksters echtgenoot een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen asielmotieven. De motivering dienaangaande luidt als volgt:

"(...)

Verzoeker brengt tot op heden geen documenten bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en nationaliteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Hij slaagt er bovendien geenszins in hiervoor een aannemelijke verklaring te geven.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde verzoeker: "Wij hebben onze identiteitsdocumenten z(o)als IK, rijbewijs achtergelaten in Irak (...) We wisten niet dat ze hier nodig zouden zijn" (administratief dossier, stuk 15, nr.21), hetgeen overigens op zich reeds een opmerkelijke verklaring is aangezien kan worden aangenomen dat hij gelet op zijn nakende vertrek uit Irak het belang zou inzien van het feit dat hij zijn identiteit zou kunnen aantonen in het buitenland. Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij bij de registratie van zijn huwelijk zijn oude identiteitskaart en nationaliteitsbewijs moest tonen. Hij verklaarde tevens dat hij in Irak beschikte over de originelen van een identiteitskaart en een

nationaliteitsbewijs die dateerden van kort na zijn huwelijk in maart 2007. Gevraagd waarom hij deze niet meenam naar België, antwoordde hij: "We moesten snel beslissen om te vertrekken en zijn die vergeten omdat we bang waren". Hij verklaarde dat zijn documenten gewoon thuis zijn achtergebleven, bij zijn vader. Desalniettemin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen ernstige poging zou hebben ondernomen teneinde deze documenten te bekomen, daar waar hij slechts aangaf twee keren naar zijn vader te hebben gebeld vanuit het centrum. Hij gaf daarbij aan: "Mijn vader is zeer oud en hij zei dat ze het niet terugvonden". Even verder herhaalde verzoeker dat zijn vader erg oud is wanneer hem werd gevraagd naar identiteitsdocumenten, hetgeen echter geenszins een afdoende verklaring is daar zijn vader blijkens zijn verklaringen wel in staat zou zijn geweest zich naar de Mukhtar van Rabeea te begeven om een woonstattest te bekomen, alsmede om dit woonstattest op te sturen. Bovendien werd verzoeker erop gewezen dat zijn schoonbroer en zus tevens nog in Irak verbleven, waarna hij niet verder kwam dan te stellen: "Ik heb nog een broer maar die is gestoord" (administratief dossier, stuk 5, p.3-4, 13). Hij geeft echter geenszins een aannemelijke uitleg waarom hij niet via zijn vader, familie of kennissen de nodige documenten zou kunnen bekomen. Derhalve toont verzoeker niet aan ernstige en aanhoudende pogingen te hebben ondernomen om de nodige documenten ter ondersteuning van zijn identiteit te bekomen.

Dit alles klemt des te meer daar waar verzoeker in het verzoekschrift waarmee onderhavig beroep werd ingesteld laat uitschijnen dat hij niet over identiteitsdocumenten zou hebben beschikt in Irak. In het verzoekschrift stelt hij immers dat in het neergelegde vonnis expliciet vermeld staat dat er van hem geen officiële identiteitsbewijzen voorhanden zijn zodat het voor hem ipso facto onmogelijk zou zijn om aan te tonen dat zijn identiteit overeenstemt met de identiteit van de veroordeelde in het overgelegde vonnis (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.9). Verzoekers stelling dat uit het vonnis blijkt dat in zijn hoofde geen identiteitsdocumenten voorhanden zijn en het voor hem onmogelijk is aan te tonen dat zijn identiteit overeenstemt met die van de persoon zoals vermeld in het vonnis kan niet worden gerijmd met zijn eerder verklaringen dat hij over identiteitsdocumenten beschikte in Irak.

Verzoeker legde weinig doorleefde, niet-plausibele en incoherente verklaringen af met betrekking tot de relatie die hij had met een Koerdisch meisje en welke de aanleiding zou hebben gevormd voor zijn problemen.

Zo kon hij niet aangeven hoe oud dit meisje zou zijn geweest. Ter vergoelijking stelde hij dat zij nog niet zolang een relatie hadden. Vervolgens werd aan verzoeker gevraagd: "Dus u had een relatie?", waarop hij antwoordde: "Ik heb dat niet gevraagd". Nogmaals gevraagd of hij al dan niet een relatie had met het meisje, antwoordde hij ontwijkend dat het in Irak niet zo is als in België en dat men daar niet vraagt naar de leeftijd. Uiteindelijk verklaarde verzoeker nadat hem ten derde male werd gevraagd of zij al dan niet een relatie hadden dat zij wel degelijk een relatie hadden.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop deze relatie zich veruitwendigde de aannemelijkheid van zijn verklaringen omtrent het concrete voorval dat aanleiding gaf tot het schietincident met de broer van het meisje ondermijnt. Hij beweerde immers: "Het is een gevaarlijk spel. Je mag niet altijd met meisjes spreken, het moest altijd in het geheim, het is niet zoals hier". In het licht van deze verklaringen is het in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker wanneer hij het huis van het meisje passeerde door haar zou zijn aangesproken wanneer zij hem zag en dat zij samen stonden te spreken aan de lage muur van haar huis. Wanneer verzoeker op deze incoherentie werd gewezen kon hij hiervoor geen afdoende verklaring geven, doch kwam hij, wanneer hem hiernaar herhaaldelijk werd gevraagd, niet verder dan te stellen: "Ik wilde niet met haar spreken. Ik was zeer jong (...) Bij ons gebeurd alles in het geheim. Jongens en meisjes durven niet zomaar met elkaar spreken (...) Het was altijd in het geheim" (administratief dossier, stuk 5, p.12; stuk 14, p.2), hetgeen echter verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het feit dat zij zomaar bij het meisje thuis stonden te spreken.

Tevens legde verzoeker incoherente verklaringen af omtrent de broer van H. die zou zijn vermoord nadat deze verzoeker zou hebben achternagezeten met een pistool.

Hij verklaarde aanvankelijk, gevraagd naar diens leeftijd, dat hij niet weet hoe oud deze was. Even verder gaf hij daarentegen eenduidig aan dat deze persoon net als hem tweeëntwintig jaar was (administratief dossier, stuk 5, p.12). Bovendien stelt verzoeker in het verzoekschrift betreffende het schietincident: "Daags nadien bleek (H.) vermoord te zijn" (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.2), hetgeen niet strookt met hetgeen hij aangaf in de vragenlijst. Aldaar verklaarde hij immers: "De volgende dag ging ik naar mijn werk en ik deed alsof er niets aan de hand was. Ongeveer een week na het incident werd ik in het centrum van Zakho gearresteerd door de politie. (...) Op het politiekantoor vernam ik dat

(H.) was gedood en dat ik door zijn familie beschuldigd werd van zijn moord” (administratief dossier, stuk 14, p.2). Het voorgaande doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de veroordeling tot een levenslange gevangenisstraf die hij zou hebben ondergaan en kunnen zijn verklaringen evenmin worden gerijmd met de inhoud van het door hem neergelegde gerechtelijk document.

In de vragenlijst verklaarde verzoeker eenduidig dat hij werd gearresteerd in maart 1993 en dat hij één maand later, in april 1993, door de strafrechtbank van Dohuk werd veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Hij maakte nergens enige melding van het feit dat nadien discussie zou zijn gerezen omtrent zijn leeftijd, dat hij tegen deze veroordeling beroep zou hebben ingediend of dat hij na 1993 nog voor de rechtbank diende te verschijnen of nogmaals zou zijn veroordeeld (administratief dossier, stuk 14, p.2).

Ook bij het CGVS verklaarde verzoeker dat er één maand verliep tussen de arrestatie en de veroordeling. Wanneer werd gevraagd of hij hiertegen beroep indiende, gaf hij, ondanks dat hij hiervan nergens melding maakte in de vragenlijst, aan dat zij zouden hebben gevraagd om de zaak nog een keer te bestuderen doch dat ze hem niet zouden hebben gevraagd zich te verdedigen en de beslissing onder hen werd genomen. Het neergelegde gerechtelijk document betreft volgens verzoekers verklaringen bij het CGVS het vonnis inzake het beroep dat zou zijn ingediend (administratief dossier, stuk 5, p.4-5, 13).

In het verzoekschrift houdt verzoeker dan weer voor dat hij tweemaal zou zijn veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf en dat de eerste veroordeling zou dateren van 24 augustus 1993. Daarenboven zou het tweede vonnis dat zou zijn neergelegd niet het gevolg zijn van een door verzoeker ingediend beroep, doch wel van het feit dat discussie rees rond zijn leeftijd. In het tweede vonnis, daterend van 19 april 1995 zou het eerste vonnis zijn bevestigd, hetgeen duidelijk uit het neergelegde gerechtelijk document zou blijken (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.11).

Bovendien kunnen verzoekers verklaringen op een aantal vlakken niet worden gerijmd met de vertaling van de inhoud van het bijgebrachte gerechtelijk document in het dossier (administratief dossier, stuk 20: documenten). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker ten onrechte beweert dat het kwestieuze document een vonnis zou betreffen aangezien het blijkt de vertaling louter een overzicht is van de procedure voorafgaand aan de uitspraak van een vonnis op 19 april 1995. In dit stuk wordt geenszins uitspraak gedaan over de vraag of verzoeker al dan niet schuldig is, noch enige strafmaat bepaald. Bovendien strookt verzoekers bewering bij het CGVS dat hij gedurende de procedure waarin het neergelegde document kadert niet werd gevraagd om zich te verdedigen niet met het feit dat hij volgens het door hem neergelegde document tijdens de zitting op 19 april 1995 niet alleen werd bijgestaan door zijn advocaat, doch dat hij tevens in persoon werd gehoord en dat aan hem de feiten werden meegedeeld waarvan hij werd beschuldigd en dit overeenkomstig het betreffende artikel van de Iraakse strafwet. In dit opzicht is het voorts bevreemdend dat verzoeker bij het CGVS niet kon aangeven wat het artikel precies inhoudt op basis waarvan hij werd beschuldigd (administratief dossier, stuk 5, p.5). Hoe dan ook kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, indien deze daadwerkelijk in procedure zou hebben gezeten tot in 1995 en waarbij zich een dermate groot aantal procedure-incidenten zouden hebben voorgedaan als aangegeven in het neergelegde document, hiervan minstens enige melding zou hebben gemaakt in de vragenlijst.

De voormelde frappante vaststellingen hebben rechtstreeks betrekking op de essentie van verzoekers asielrelaas en ondergraven derhalve op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit relaas.

Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande zijn beweerde ontsnapping uit detentie.

In de vragenlijst antwoordde hij wanneer hem de vraag werd gesteld naar door hem ondergane arrestaties en detenties dat hij gearresteerd werd op 12 maart 1993, dat hij opgesloten zat in de gevangenis van Dohuk en dat hij ontsnapte in september 2006. Ook in zijn uiteenzetting van het feitenrelaas in de vragenlijst gaf hij aan: “Op een dag in september 2006 werd ik vanuit de gevangenis in Dahuk overgebracht naar het ziekenhuis Azadi voor een medische controle (...)”, waarna hij zou zijn kunnen ontsnappen (administratief dossier, stuk 14, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker, in strijd met het voorgaande, dat de maand waarin hij kon ontsnappen maart 2006 was (administratief dossier, stuk 5, p.6). Tevens beweerde hij in het verzoekschrift dat hij na zijn ontsnapping een drietal maanden bij zijn zus verbleef alvorens rond juni 2006 te verhuizen naar Rabeea (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.3), hetgeen evenmin strookt met zijn verklaring in de vragenlijst dat hij slechts in september 2006 zou zijn ontsnapt.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde ontsnapping wordt daarnaast verder op de helling geplaatst doordat hij incoherente verklaringen aflegde aangaande het attest van overbrenging dat hij heeft neergelegd. Wanneer hem bij het CGVS oorspronkelijk de vraag werd gesteld wat dit attest is gaf hij immers aan: "Toen ik bij de politie in de cel zat waren ze van plan om mij naar de afdeling Maatschappelijke verzorging te sturen". Vervolgens gevraagd wat hij daar moest gaan doen, repliceerde hij: "Ik weet het niet. Ze moesten mijn karakter checken en of ik een goed gedrag heb of niet" (administratief dossier, stuk 5, p.5). Wanneer verzoeker even verder werd ondervraagd omtrent de omstandigheden van zijn ontsnapping antwoordde hij dat hij ziek was en wegens de pijn in zijn zij van de gevangenis van Dohuk naar het Azadi-ziekenhuis werd gebracht en ontsnapte. Tevens beweerde hij dat het neergelegde attest van overbrenging diende voor deze overbrenging naar het ziekenhuis (administratief dossier, stuk 5, p.5-6). Dat hij het neergelegde attest de ene maal koppelt aan het feit dat men gedurende zijn opsluiting bij de politie van plan was om hem over te brengen naar de afdeling maatschappelijke verzorging om zijn gedrag en karakter na te gaan doch de andere maal situeert binnen de context van zijn overbrenging wegens ziekte vanuit de gevangenis van Dohuk naar het ziekenhuis en ontsnapping doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze ontsnapping. Dit alles klemt des te meer daar verzoekers verklaringen omtrent deze ontsnapping in het geheel niet aannemelijk voorkomen. Daargelaten de hoger vastgestelde incoherentie omtrent het attest van overbrenging, is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker op het ogenblik dat hij zou zijn ontsnapt de tegenwoordigheid van geest zou hebben gehad om dit attest dat hij eerst had moeten afgeven mee te nemen. Bovendien kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zomaar een huis zijn binnengelopen om dekking te zoeken en als zouden de bewoners van dit huis hem nadat hij had uitgelegd dat hij een ontsnapte gevangene was zomaar op vrijwillige basis hebben geholpen en verborgen voor de politie. Daarenboven is verzoekers verdere handelwijze onverenigbaar met deze van iemand die beweert als voortvluchtige te worden gezocht door de politie. Hij zou immers vervolgens naar zijn zus zijn gegaan en daar een drietal maanden hebben verbleven, terwijl nochtans kan worden aangenomen dat verzoekers naaste familie één van de eerste plaatsen is waar de politie hem zou komen zoeken (administratief dossier, stuk 5, p.6-7; stuk 14, p.2). Het voorgaande doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas.

Verzoeker legde bovendien vage en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot de gebeurtenissen onmiddellijk voorafgaand aan zijn vertrek. Zo beweerde hij enerzijds dat hij via zijn schoonbroer vanuit Zakho hoorde dat de lokale overheid te Rabeea van plan zou zijn geweest hem op te pakken en over te dragen aan de Koerdische overheid, doch kon hij anderzijds niet preciseren hoe deze hiervan op de hoogte zou zijn gekomen of van wie hij deze informatie kreeg, terwijl nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent zou informeren. Dat verzoeker nadat hij hiervan op de hoogte werd gebracht nog verschillende dagen in Rabeea zou zijn gebleven is evenmin aannemelijk. Daarenboven legde hij vage en ontwijkende verklaringen af wanneer hem werd gevraagd waar hij zich bevond wanneer de politie hem kwam zoeken. Aanvankelijk gaf hij aan: "Ik was niet thuis. Ik was gewoon een luchtje scheppen. Ik ben bij anderen gegaan". Wanneer hem gevraagd over welke anderen hij had, antwoordde hij: "Bij niemand, ik bedoelde dat ik alleen was". Wanneer vervolgens werd gevraagd te specificeren waar hij dan was, antwoordde hij in erg vage bewoordingen dat hij in de omgeving was van Rabeea. Gevraagd waar in de omgeving, gaf hij aan dat hij iets buiten de wijk was. Hij zou niet in de buurt van één of ander gebouw of marktplein zijn geweest, doch gewoon op straat hebben vertoefd (administratief dossier, stuk 5, p.10-11). Daargelaten deze vaagheden is het hoe dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, indien deze daadwerkelijk reeds sedert enkele dagen van tevoren op de hoogte was dat de lokale autoriteiten hem zochten, zomaar in de onmiddellijke omgeving op straat zou rondhangen.

Het geheel van de voorgaande vaststellingen is afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven. De door verzoeker in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegane geloofwaardigheid van deze asielmotieven kunnen herstellen.

Wat betreft de bijgebrachte foto's kan worden opgemerkt dat hieraan in het kader van verzoekers asielaanvraag geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien hieruit niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden zij werden genomen. De bestreden beslissing stelt ten aanzien van deze foto's terecht vast dat uit hetgeen erop wordt afgebeeld geenszins blijkt dat verzoeker daadwerkelijk gedetineerd was in een gevangenis. Tevens wordt terecht aangehaald dat verzoekers

bewering dat hij deze tegen betaling verkreeg van een fotograaf die soms foto's kwam nemen in de gevangenis (administratief dossier, stuk 5, p.13) weinig aannemelijk voorkomt daar het niet geloofwaardig is dat fotografen zomaar foto's zouden mogen nemen in een streng bewaakte gevangenis om deze dan later aan de gevangenen te bezorgen als bewijs van hun gevangenschap. Uit de foto's blijkt dat verzoeker steeds poseert voor de lens zodat de omstandigheden waarin zij zijn genomen volstrekt onduidelijk zijn.

Wat betreft de overige neergelegde documenten, meerbepaald een gerechtelijk document, een attest van overbrenging en een attest van woonst (administratief dossier, stuk 20: documenten), toont verzoeker niet aan dat deze op hem betrekking hebben aangezien hij, zoals reeds hoger aangehaald, geen documenten bijbrengt ter ondersteuning van zijn beweerde identiteit, en dit ondanks zijn eerdere verklaringen dat hij wel degelijk over identiteitsdocumenten beschikt in Irak.

Daarenboven betreffen zowel het gerechtelijk document als het attest van overbrenging een kopie zodat hieraan, daargelaten de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent deze documenten, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dit klemt des te meer daar verzoeker, in acht genomen dat hij deze kopieën reeds neerlegde in mei 2009, niet aannemelijk maakt waarom hij de originelen van deze documenten niet bijbrengt. Evenmin legt hij andere documenten neer ter staving van zijn beweerde asielrelaas en dit ondanks zijn verklaring dat hij thuis andere documenten heeft. Uit de reeds hoger in het kader van verzoekers gebrek aan identiteitsdocumenten aangehaalde verklaringen blijkt dat verzoeker geen ernstige en aanhoudende pogingen heeft ondernomen teneinde deze documenten te bekomen. Hij toont bovendien niet aan na te zijn geconfronteerd met de negatieve beslissing van het CGVS ook maar enige poging te hebben ondernomen om deze documenten alsnog te bekomen.

Het neergelegde attest van woonst zou zijn uitgereikt op 11 maart 2009. Derhalve is het bevreemdend dat geattesteerd wordt dat verzoeker en zijn vrouw op die datum in de wijk van de opsteller wonen aangezien zij blijkens het feitenrelaas reeds sedert september 2008 Irak hebben verlaten. Bovendien geeft het attest van woonst niet aan in welk dorp of welke stad verzoeker dan wel precies woonachtig zou zijn, hetgeen wel erg opmerkelijk is gezien dit precies het doel is van dergelijk document. Hoe dan ook bevat dit document geen gegevens die de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen herstellen.

De voorgaande vaststellingen volstaan in het kader van de devolutive kracht van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Aangezien blijkens voornoemde motivering geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas dat verzoeksters echtgenoot heeft aangevoerd in het kader van diens asielaanvraag en verzoekster zich in het kader van haar asielaanvraag integraal baseert op diens problemen, kan derhalve evenmin worden aangenomen dat zij op grond van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging koestert.

In acht genomen dat verzoekster zich voor wat betreft haar asielaanvraag integraal baseert op de problemen van haar echtgenoot, wordt bovendien op fundamentele wijze afbreuk gedaan aan de ernst van haar asielaanvraag en de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging doordat zij klaarblijkelijk heeft nagelaten zich te informeren omtrent de precieze aard van diens problemen en tevens onwetend blijkt met betrekking tot de documenten die haar echtgenoot heeft neergelegd ter staving van zijn voorgehouden problemen. Zo kon zij niet aangeven wie de man in uniform is die naast haar man op de foto staat, wist zij evenmin van wanneer de bijgebrachte foto's dateren of welke van deze foto's de oudste is. Verzoekster kon niet aangeven in welke omstandigheden haar man zou zijn ontsnapt, doch gaf aan: *"Ik weet gewoon dat hij ontsnapt is, dat hij naar zijn zus gegaan is en dat we dan naar Rabiya'a gegaan zijn"*. Zij wist evenmin voor welke rechtbank haar man zou zijn veroordeeld, noch waarvoor het bijgebrachte attest van overbrenging diende (administratief dossier, stuk 6, p.3, 10-11). Dat verzoekster heeft nagelaten zich omtrent dermate essentiële gegevens in haar asielrelaas te informeren getuigt van een gebrek aan interesse voor haar problemen en ondergraaft de ernst en geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De voorgaande vaststellingen volstaan in het kader van het devolutive karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor

vervolgving koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoekster sluit zich ook voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus volledig aan bij de argumentatie, gevoerd door haar echtgenoot in het kader van diens beroepsprocedure bij de RvV. Derhalve kan ook in deze dienstig worden verwezen naar het arrest dat werd geveld ten aanzien van haar echtgenoot. Bij arrest nr. 41 587 van 15 april 2010 van de RvV werd geoordeeld dat niet kan worden aangenomen dat in hoofde van verzoeksters echtgenoot zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De motivering dienaangaande luidt als volgt:

“Daar waar verzoeker doet gelden dat de bestreden beslissing uit de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen tevens de ongeloofwaardigheid van zijn afkomst uit Noord-Irak had moeten afleiden, repliceert verweerder met recht dat het loutere feit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen in Noord-Irak geenszins automatisch tot gevolg heeft dat ook zijn afkomst van Noord-Irak niet geloofwaardig zou zijn.

Uit verzoekers eigen verklaringen, alsmede uit de verklaringen van zijn echtgenote blijkt dat verzoeker, zijn echtgenote en verscheidene van hun familieleden tot eind 2006 in Zakho woonden (administratief dossier, stuk 5, p.10; stuk 6, p.5), zodat ondanks dat zijn familie nadien zou zijn verhuisd naar Rabeea, hetgeen hij overigens niet aantoonde aan de hand van enig begin van bewijs, aangenomen kan worden dat zij aldaar beschikken over een sociaal netwerk waarop zij kunnen terugvallen. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielmotieven (zie sub 2.2.1.) zijn er in casu dan ook geen redenen voorhanden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar de regio Dohuk-Zakho in Noord-Irak teneinde zich te onttrekken aan het geweld in Centraal-Irak.

Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat de situatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya, die onder de effectieve controle staan van de KRG, niet van die aard is dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie).

Gelet op deze informatie, de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas en de overige elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters ingeroepen asielmotieven (zie sub 2.2.1.) en blijkens voornoemde motivering van verzoekster en haar echtgenoot kan worden verwacht dat zij verblijven in de regio Dohuk-Zakho in Noord-Irak, alwaar zij over een sociaal netwerk beschikken waarop zij kunnen terugvallen en alwaar de situatie niet van die aard is dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS